

tion foruden de nævnte Gjenstande kan undtage for 60 Kr., er der som oftest ikke Mere, og paa samme Maade gaar det overfor en ugift Tjenestefarl. eller lignende enlige Personer, at naar man skal lade ham beholde Senge, Sengklæder og Gangklæder og det nødvendige Linned, og desuden for 20 Kr., er der ingen Ting at faae. Derfor er det, jeg ikke kan dele det ærede Medlems Fortrøstning til, at denne Omlægning vil medføre, at man i større Udstrækning end hidtil skal kunne faa Alimentationsbidrag betalt; jeg tror ikke, der vil opnaaes noget synderligt i den Retning. Jeg gjentager, det ærede Medlem er enig med mig i, at naar dette ikke skulde vise sig at være Tilfældet, vil det paaføre Kommunerne en forøget Byrde. Jeg hørte den høitærede Justitsminister sige i Dag — jeg ved ikke, om han er til Stede — at han ikke troede, denne Byrde blev saa betydelig forøget. Sa det er en Modifikation af hans Udtalelser ved Sagens forrige Behandling, hvor han gjorde gjældende, at Hovedprincippet i Lovforslaget er jo, at Alimentationsbidraget skal garanteres. Barnemoderen af Kommunen, saa at hun altsaa er sikret med Hensyn til dets Erlæggelse, og at det er klart nok, at der derved paalægges Kommunerne en Byrde. Jeg tror, at dersom man vil vedtage dette Lovforslag, hvad jeg ikke skal sige noget imod, — jeg vil sige, at jeg ikke er nogen absolut Modstander deraf — saa maa man gaa til det med aabne Øine, man maa vide, hvad man gjør, man maa vide, at man derved paalægges Kommunerne en forøget — efter min Mening betydelig forøget Byrde. Vil man saa gjøre det, tror man, at Kommunerne ville bringe et saadant Offer, ja saa er det en anden Sag, men det vilde efter min Mening være urigtigt, dersom man skulde gaa til at vedtage Lovforslaget efter en Forudsætning eller Forventning, som ikke holdt Stik.

Der faldt en Ytring fra det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Nielsen-Grøn) om, at han for de smaa Børns Skyld vilde ønske, at dette Forslag maatte blive vedtaget. Jeg tror, at det berør paa en Misforstaaelse. Om sorgen for de smaa Børn hører ind under en anden Lov, som vi behandlede og vedtog i forrige Samling, nemlig Loven om Pleiebørn. Det foreliggende Lovforslag har slet ingen Indflydelse paa Børnens Stilling, det har ikke en eneste Bestemmelse, der sigter til, at Børnene skulle faae det bedre, end de nu have det. Det sigter til noget ganske Andet, nemlig til at hjælpe Moderen; men for Barnet har det ingen Indflydelse. Jeg tror altsaa,

at denne Bemærkning af det ærede Medlem, jeg nævnte, maa hero paa en Misforstaaelse.

C. F. Larsen: Jeg skal tillade mig blot et Par Ord med Hensyn til det Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem fra Svendborg (Lang). Jeg kan nemlig ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg tilbøds sympatiserer med hans Standpunkt, men ogsaa kun tilbøds, saaledes som det i alt Fald er udtrykt i det Endringsforslag, han stillede to Gange i Fjor til dette Lovforslag, som da forelaa. Det er dette Endringsforslag, som jeg vil holde mig til, idet jeg ikke antager, at der er Grund til ved denne Leilighed i det Mindste at gaa ind paa de Bemærkninger, som det ærede Medlem iøvrigt knyttede til denne Sag. Det nævnte Endringsforslag gif. ud paa, at BARNET skal sættes i Stand til at faae Foreldrenes Navn at vide, at BARNET har ubetinget Ret til at faae det at vide. Det er, tror jeg, en ganske rigtig Tanke, som det ærede Medlem der har. Jeg anser det for at være en naturlig Ret, som ethvert menneskeligt Individ har, at vide sin Herkomst, at vide, hvorfra han stammer. Men jeg kan rigtig nok ikke tro, at dette for de uægte Børns Bedkommende kan gives nogen som helst praktisk Form med Hensyn til BARNETS Fader. I den Henseende tror jeg, at de Bemærkninger, der i sidste Samling bleve fremsatte af den høitærede Justitsminister med Hensyn til det da foreliggende Endringsforslag, ere uigjendrivelige. Hvem der er Fader til et Barn, er Noget, som absolut unddrager sig Mennefters Sagttagelse og Konstatering. Kun hvor det retmæssige Ægtekab bestaar, hvor der altsaa eksisterer gjenfjædig Trostabspligt, kan man statuere en saadan Regel som den, der gjælder fra gammel Tid, at den er Fader, som er Ægtefælle; men udenfor Ægtefællens Raad kan det virkelig ikke an at ville statuere nogen som helst Regel af lignende Art. Man kommer ikke videre dermed; man kan sætte hvilken som helst Straf, man vil; man kommer uundgaaelig til at møde Usandhed og har i Virkeligheden ikke noget Middel til at trænge igjennem og faae Sandheden frem. Naar der her er anvist det Middel som det sidste, at Moderen skal aflægge Ed paa, at hun ikke veed, hvem der er Fader til BARNET, da er det ganske vist et høist uheldigt Middel. Vi have i disse Sager ganske Eder nok af Mandfolk; naar man nu skulde have en hel Del falske Eder af Fruentimmer, synes jeg, at det vilde være at gaa for vidt. Der kan slet ikke være Tale om ad disse Veie